

— Менѣ ми е името Елена, — каза тя; — ако си забравилъ името ми... И разсърдена, тя се обърна гръбомъ къмъ него.

Той се уплаши.

— Прощавай! — продума той смутенъ, — казахъ безъ да ща.

Началото бѣше лошо. Тя взе оскърбена външность, при все това. обаче, изглеждаше, че бѣше готова пакъ да се омилостави.

— Да се махнемъ отъ тукъ, — каза тя съ молба, — страхъ ме е.

— Отъ какво те е страхъ?

— Боже мой! страхъ ме е отъ гробищата.

Въ него пакъ се мѣрна нѣщо прилично на подигравка. Бъзсъзнателно той я сравняваше съ Регина въ всичко, каквото тя вършеше и казваше, и сравнението не бѣше въ нейна полза.

— Та азъ съмъ много страхлива, ти ще да помнишъ, вѣроятно, това, — продължи тя въ туй врѣме, когато извиха изъ пѣтя, — и въ гнѣва си ти назначихъ срѣща именно тукъ. Изобищо постъпихъ много необмислено. И ако не бѣхъ... Тя метна върху му отъ страни единъ прѣднамѣрено-нѣженъ погледъ, който трѣбваше да довърши думитѣ ѝ. Той поиска да ѝ помогне да прѣскочи трапа, но тя полека извика и каза:

— Не! не!

Неясното чувство на разочарование, което полека-лека го бѣше завладало, се замѣни съ очудване. Тя се огледваше наоколо.

— И тукъ не бива да стоимъ, — пошѣпна тя, — азъ ще умра отъ срамъ, хората да ме видятъ съ мжжъ.

— Тогава кждѣ да се скриемъ?

— Ти самъ трѣбва да рѣшишъ.

— Да отидемъ въ гората.